

[Svend Jørgensen.]

nået den dag, folkepensionen helt afløser den nuværende indtægtsbestemte folkepension.

Med disse ord anbefaler jeg, at man stemmer for de tre lovforslag.

Ragnhild Andersen: Mit parti skal også tage stilling til de tre lovforslag. Jeg skal tillade mig først at omtale forslag til lov om pristalsreguleret aldersforsikring og aldersopsparing samt forslag til lov om ændring i lov om offentlig forsorg (vedrørende hjælp til enker m. v.). Angående det sidstnævnte lovforslag vil jeg sige, at det kommunistiske parti gerne medvirker til en gennemførelse af de foreslåede ændringer. Vi er ikke blinde for, at der ikke er tale om nogen egentlig pensionslov, men lovforslaget er udtryk for en begyndelse, der kan bygges videre på. Den udvidede overgangshjælp vil ifølge lovforslaget nu komme til at omfatte enker uden børn, hvis vilkår pludselig forringes. Den særhjælp, som nu vil kunne ydes i kommunehjælps størrelse til alle enlige mødre, er også en god ting. Det samme gælder den underholdshjælp, der kan ydes til enker og enlige mødre med børn under 18 år.

Mit parti kan altså tilsige sin medvirken til dette lovforslags gennemførelse, selvom vi gerne havde set gennemført det ændringsforslag, vi stillede ved lovforslagets anden behandling, og hvorefter alle enlige mødre skulle have mulighed for at få deres børnebidrag udbetalt af det offentlige, for så vidt deres indtægt var under sygekassegrænsen. Det lykkedes imidlertid ikke. Alligevel er lovforslaget et betydeligt fremskridt, og vi vil ved lejlighed vende tilbage til spørgsmålet om indtægtsgrænserne ved børnebidrags udbetaling til enlige mødre.

Mit parti har ved såvel første som anden behandling af forslag til lov om pristalsreguleret aldersforsikring og aldersopsparing begrundet, hvorfor vi ikke vil tage medansvaret for denne lov. Dens økonomiske virkninger for staten, der vil begynde at vise sig om 15—20 år, er ganske uoverskuelige. Kun så meget kan siges, at loven først og fremmest vil blive en hjælp for de økonomisk bedst stillede. Så vidt der kan skønnes, vil et menneske, som f. eks. har 50 000 eller 100 000 kr. i

banken, og som er under 52 år, kunne flytte disse penge fra banken over til en værdifast aldersopsparing og således sikre sig, at pengene ikke alene bliver det værd, de ville være værd med renter, men desuden sikre sig statens indekstillaeg til aldersopsparingen. Det er ikke nogen rimelig ordning. Det samme gælder den lov om præmiering af opsparing, der allerede tidligere er gennemført. Ifølge denne lov skal man have opsparat penge indenfor et år, men det behøver man ikke, så vidt jeg kan skønne, ifølge lovforslaget om værdifast aldersopsparing. Det vil altså sige, at man ved hjælp af sin formue kan sikre sig sådanne begunstigelser i alderdommen, som også andre, der ikke har disse formuer og ikke kan få de skattemæssige begunstigelser, skal være med til at betale. Småsparerne vil man ikke give samme lempelser, hverken skattemæssigt eller med hensyn til sikring af værdifastheden af deres penge. Denne forskelsbehandling til gunst for velhaverne vil vi ikke medvirke til, og vi mener heller ikke, at en sådan lov er nødvendig. Den er krævet af venstre og de konservative, men vi tror, det havde været muligt, ja, vi ved, det havde været muligt at gennemføre folkepensionen også uden støtte fra venstre og de konservative, hvis de ikke ville have stemt for lovforslaget, uden at dette forslag om værdifast aldersopsparing blev gennemført. Således skal jeg slutte mine bemærkninger til lovforslaget om værdifast aldersopsparing med at erklære, at det kommunistiske parti vil stemme imod dette lovforslag.

Jeg skal dernæst gå over til at udtale mig om selve folkepensionslovforslaget. Kravet om en betryggende folkepension er først og fremmest rejst af de ældre, af rentemodtagerne, der har det store besvær med at få aldersrenten til at slå til. Det har længe været klart, at den er utilstrækkelig; det klargjorde jo også behandlingen i folkeforsikringskommissionen, der stod på igennem mange år; alle partier var enige om, at aldersrenteordningen ikke var en tilfredsstillende ordning for vore ældre.

Kravet er også rejst af andre end rentemodtagerne, og man kan vist sige, at ved valgene i 1953 var det åbenbart, at hele befolkningen gik ind for en folkepensionsordning, som sikrede alle ældre en indkomst,